Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 29650/10
19.04.2012. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Ружа Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из Б., ..., Б.Б. из Б., ... и З.З. из Б., ..., које заступа адвокат Г.Г. из Б., Улица ..., поднетој против Републике Србије – Дирекције за реституцију, Б. ..., ради поништаја закључка број ... од ... године, у предмету повраћај имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 19.04.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком, одбачен је захтев А.Б. из Б., ..., Б.Б. из Б., ..., З.З. из Б., ..., А.З. из Б., ... и А.Ђ. из Б., ..., за повраћај одузете имовине, због непостојања услова за вођење поступка.

У тужби поднетој Управном суду, дана 23.11.2010. године, тужиоци оспоравају законитост закључка туженог органа. У тужби истичу да је оспорени закључак супротан одредби члана 21. и 22. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама. Применом члана 21. Устава Републике Србије којим је у тврђено да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације, проширено је право свих грађана на реституцију тако да свим грађанима Републике Србије, па и црквама и верским заједницама одузимана је имовина истим прописом, тако да се сви они скупа налазе у једнаком

положају. Тужиоци се такође, позивају на одредбу члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода којим се уживање права и слобода предвиђених конвенцијом обезбеђује без дискриминације по било ком основу. Једно од основних права предвиђених чланом 1. Протокола за Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода од 20.03.1952. године је заштита имовине и гласи: "Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине". Посебно истичу да у Закону о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама нема ни једне одредбе којом се уређује враћање која се без икаквих измена не би могла применити на све грађане којима је својевремено одузета имовина, а то су сви чланови закона од члана 9. па закључно са чланом 20. Предлажу да суд поништи нападнути закључак Дирекције за реституцију Републике Србије и донесе своју одлуку о враћању одузете имовине у складу са поднтим захтевом и овом тужбом.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку у којем није било повреда правила поступка, одбацио закључком захтев тужилаца за повраћај одузете имовине, због непостојања услова за вођење поступка.

Из списа предмета и образложења оспореног закључка произлази да су се тужиоци у складу са Законом о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама обратили Дирекцији за реституцију Републике Србије, захтевом за повраћај

имовине одузете актима о конфискацији, детаљно набројане у пријави о одузетој имовини поднетим Дирекцији за имовину од ... године и ... године.

Одредбом члана 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС" бр. 46/06) прописано је да се истим уређују услови, начин и поступак враћања имовине која је на територији Републике Србије, одузета од цркава и верских заједница, као и од њихових задужбина и друштава, применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији и другим прописима који су донесени и примењивани у периоду од 1945. године, као и свим другим актима којима је вршено одузимање те имовине, без тржишне накнаде. Одредбом члана 6. наведеног закона прописано је да право на враћање имовине припада црквама и верским заједницама, односно њиховим правним следбеницима у складу са важећим актима цркава и верских заједница док је чланом 9. истог закона прописано да су предмет враћања непокретности које су у моменту одузимања били у власништву цркава и верских заједница.

Како из списа предмета произлази да је предметна имовина у моменту одузимања била у власништву физичког лица – Ф.Ф., те да у смислу цитиране одредбе члана 1, 6. и 9. Закона о враћању имовине (реституцији) црквама и верским заједницама ова имовина није предмет враћања по основу закона, као и да подносиоци захтева као наследници бивших власника, а имајући у виду да су физичка лица, нису стварно легитимисани за покретање поступка за враћање одузете имовине, то је правилно и по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је закључком одбацио захтев тужилаца на основу одредбе члана 115. ст. 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да ако орган поводом стављеног захтева странке нађе да нема услова за покретање поступка, донеће закључак о одбацивању захтева странке.

Суд је ценио наводе изнете у тужби па налази да они код наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка. Ово стога, јер је одредбом члана 22. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, прописано да дирекција води поступак и одлучује о захтевима за враћање имовине, односно за исплату новчане накнаде или обештећења, а одредбом члана 24. истог закона, да су странке у поступку враћања имовине црква, односно верска заједница, или њен правни следбеник, обвезник враћања, као и друго правно или физичко лице које ради заштите својих права или правних интереса

има право да учествује у поступку. Такође, неосновани су и тужбени наводи који се односе на одредбу Устава Републике Србије и Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и протокола уз исту, јер поступајући орган није спровео дискриминацију у доношењу оспореног закључка, већ је применио постојећи закон који и питање реституције уређује само за цркве и верске заједнице. Сем тога у надлежности је сваке државе како ће да уреди поступак реституције, па и доношењем и применом више закона, као што је уређено у Републици Србији доношењем прописа о реституцији за сељаке којима је одузето земљиште (1991. године), затим за задруге (1996. године), а онда и за цркве и верске заједнице (2006. године). Поступањем по Законом о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС" бр.46/06), Дирекција за реституцију ни у ком случају не спречава тужиоце да остваре своја права по неком другом закону, конкретно, Закону о враћању одузете имовине и обештећењу ("Сужбени гласник РС" бр. 72/11), који је ступио на снагу 06.10.2011. године.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.04.2012. године, 8 У 29650/10

Записничар,
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

дм